

naša zvezda

Pomlad ti poje in naroča

Pisatelj Trdina je nekoč dejal, da čim starejši postaja, tem lepša se mu zdi vsaka pomlad.

V lepo, svetlo razpoloženje spravijo opazovalca že prvi vzgibi pomladnega življenja iz zimske smrti. Prvi cvetovi ga pozdravijo iz zemlje, s katere se je komaj za silo umaknil sneg. Prva čebela zašumi nad sladkim in opojnim vonjem zlatorumenega jegliča. Po tihem gozdu se razlega spev drozga, na večer se z vrtnega drevesa oglašajo kos in daje čudovito ubranost zgodnjemu pomladanskemu večeru.

Koliko lepote se potem zbere in zasmeje na travnikih, v gozdovih, na polju, na gojenih vrtovih! Vse se sveli v pomladnem soncu, vse odmeva v petju ptic, katerih tudi lepa tujina ni mogla prenamiti, da bi se ne vrnil v to našo mlado lepoto, k temu našemu mlademu življenju.

Ob vsej krasoti in lepoti pa leži nad pomladansko naravo resna, globoka in delavna skrb. Povsod napor in delo, povsod vestnost in vztrajnost. V vsakem delčku in koticu narave vidimo delo, ki pripravlja in zbira, snuje in gradi, za polnost poletja, za bogastvo jeseni — da bo na njivi, na kateri se v igrivem vetru blesti srebrnozeleno mlada setev, za sveto Ano valovilo kleno in težko žito; da bo na cvetoči češnji in jablani žarel in vabil rdečkast in sočen sad.

Pomlad, čas lepote in rastoče radosti, pa tudi čas resnobe in vestnosti.

* * *

Dekle, primera med pomladjo in tvojo mladostjo je že s tem podana z njeno resnobno posledico.

Kaj je lepšega, kakor je človekova mladost? Kakor tvoja zgodnja dekliška doba, ki se smehlja izza iger, iskajoče domišljije in sanjavih pričakovanj? Kakor tvoja polnost deklištva, ki ob razcvetu sil gleda življenju nasproti? Doba smeha, doba veselja, doba lepega upanja in pričakovanja. Ker ti ta doba življenja hodi ob vodstvu Marijinih rok, je še tembolj upravičeno vesela in upajoča.

Naj ti pa bo zares priprava za življenje! Kliče te k vestnosti dela in učenja. Kliče k znanjenu priznavanju krščanskih vzorov in načel. Kliče te k virom nadnaravnega življenja. Poziva te na apostolsko, kongregacijsko delo pri svojih družicah, pri sošolkah.

Cerkev te skozi resnobni post in skozi resnobne duhovne vaje pelje proti velikonočnemu veselju. Tudi ona ti naroča: radost in sreča je šele sad skrbi, vestnosti in delavnosti, kateri daje rast in uspeh Sonce-Bog.

Ko torej gledaš in poslušáš cvetočo in pojočo pomlad, ne presliši, kar ti tako zares naroča.

Dr. F. J.

Mati božja

Brez svojega materinstva bi bila Marija pač velika med velikimi, sveta med svetimi, Edina bi ne bila nikoli.

Marijino materinstvo je bilo središče vseh milosti in odlik. Na to materinstvo je Bog navezal polnost milosti; morala je biti milosti polna, če naj je postala božja mati: kako bi bila sicer vredna biti mati Večnemu? »Gospod je s Teboj,« je molil nadangel, ko jo je pozdravljal v imenu božjem. »Gospod je s Teboj, kakor ni bil še z nobenim človekom, rojenim iz človeka, in nikoli in nikdar z nobenim ne bo. S Teboj je Gospod... Če si sedaj čudoviti tempelj njegove milosti, boš kmalu tabernakelj njegovega Mesa in njegove Krvi. S Teboj bo Gospod. Ne samo vse mesece do svete noči v Betlehemu, ampak tudi vsa leta v Nazaretu in na bridkih potih med izraelskim ljudstvom; s Teboj bo na Kalvariji, s Teboj med apostoli, s Teboj vse, vse Tvoje krasno, sveto, večno življenje.«

»Blagoslovljena si med ženami,« ker si mati božjemu Sinu. Med vsemi Ti

Edina tako blagoslovljena, kakor je in ker je blagoslovljen Sad Tvojega telesa.

Materinstvo je Marijo napravilo za največastnejšo lepoto Cerkev. V znamenju njenega materinstva se pripogibajo pred njo kolena velikih in malih, pravičnih in grešnih, veselih in potrlih. »Mati božja...« jecljajo vsa trpeča usta, »Mati božja!« žarijo obličja v radosti.

Mati božja...

Neštetokrat jo božajo moje misli, to lepo, milo Mater vseh žalosti in vseh radosti, to dobro Mater vsega usmiljenja in vse pomoči, to sveto Mater našega Odrešenika.

Moje misli jo spremljajo na vseh njenih potih, ki jih je hodila.

Vidim jo, kako dviga svoje novorojeno Detece v naročje in se smehlja skozi solze bridkega pomanjkanja in boleče osamelosti. Vidim jo, kako se sklanja nad svoje Detece in komaj ve, da jo Jožef pelje v tujino Egipta. Vidim jo, ko se smehlja in širi roke, da ujame vanje omahujočega Dečka, poskušajočega prve drobne korake po nazareški trati. Vidim jo, lepo do bolečine, ko gleda na mala usteca in lovi z njih

prvo sladko, sladko jecanje. Oh, vidim jo, to čudovito, milo, mlado Mater; srce me boli kakor v krču, ko strmim v njeno lepo obličje: saj to že ni več zemška lepota, kar sije v njenih očeh, to je globočina večnostnih ekstaz —

Vidim jo, kako čaka, da ji bo njen Deček dorastel do srca. Vidim jo, kako si pritiska njegovo glavico na srce in se divi njegovi kipeči dvanajstletni postavi. Vidim jo zbegano na jeruzalemskih cestah, ko išče svojega Dečka. Vidim jo, kako strahovito jo zaboli srce, ko ga najde v templju med pismouki: »Ali ne veš, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« Da, da, tako je... tisočkrat še bo moralo njeno srce spoznati, kaj je največja žrtev. »Ni moj, dati ga bom morala drugim, da ga bodo zbičali, živega skoraj raztrgali, pripeli na križ — — — mojega Otroka...«

Vidim jo ob večerih stati na pragu nazareške hišice in si zaslanjati oči pred večernim soncem: »Da, tamle... moj tihi mož v delovni obleki, kako ljubim njegov molčeči, svetli obraz! In za njim gre Jezus.« In mater boli srce od silne radosti: »Kako je velik in lep, in — kako da se mi ne zdrobi

Bog v šoli

Slavite Gospoda vsa Gospodova dela!

S temi besedami naj nadaljujemo zemljepisno pridigo o naši zemlji, zakaj njen uvod nam je samo povedal, kje je naš dom, ne pa, kako je zgrajen in kako ga je gospod Bog gradil.

Iz česa je zgrajen naš dom?

Najstarejši grški modroslovci so učili, da ga sestavljajo štiri prvine: zemlja, voda, ogenj, zrak. Naravoslovci bi danes imenovali to razlago otročje preprosto, pa ima vendar globok pomen.

Zemlja! »Naj slaví zemlja Gospoda, naj ga hvali in poveljuje na veke« (Dan 3, 74). Prostoren je ta dom, velikanski. Zemljiska krogla ima v premeru 12.755 km in njen obseg je 40.000 km. Sam svet na severnem in južnem tečaju je približno tako velik kakor vsa Evropa. Tedne in tedne se vozi mornar po morju, pa ne vidi kopne zemlje; dneve in dñeve potuje trgovec na Jutrovem po pustinji, pa gleda dan za dnem samo skalo in pesek. Za milijarde prebivalcev prostora ima naš dom. Sedaj jih ima 2 milijardi. In poleg ljudi žive živali, rastejo rastline; kdo ve za njih število? Samo On, ki šteje zvezde in jim daje imena, ki pozna vsak plankton v morju. In kako lep je naš dom! Slikar Fromentin, ki je eno leto preživel v Sahari, je zapisal: »Nič večjega, nič lepšega od Sahare.« Drugi potniki pa pravijo, da nudijo polarne, v led odete pokrajine očarljiv pogled, ki presega vse, kar si moremo misliti.

Voda! »Slavíte Gospoda vse vode nad nebom... Slavíte Gospoda vsi nalivi in rosa... Slavíte Gospoda rosa in slana, srež in zmrzlina... Slavíte Gospoda led in snegovi... Slavíte Gospoda studenci, morja in reke« (Dan 3, 60. 68. 69). Kako čudovito je to stvarstvo, stvarstvo vodá! Voda pokriva 28 delov zemeljske površine; torej v primeri z vsebino zemeljske krogle in v primeri z ostalo njeno površino (72 delov) na videz ne šteje mnogo. Je kakor dih na stekleni krogli. Pa je velikanskega pomena. Kjer je voda, tam je življenje, v nji in okoli nje. Kar je telesu kri, to so studenci, potoki, reke in morja — to velikansko ožilje — suhi zemlji. In kakšen skrivnosten krogotok ima to ožilje! Voda v morju in jezerih shlapewa, iz samih mehurčkov se tvorijo oblaki, ki oddajajo vodo v podzemeljske shrambe, da vre na dan v studencih in potokih. Morje loči pokrajine, jih tudi spaja, veže; prevaža toplino iz gorkih krajev v mrzlejše (zalivski tok). In brzice, slapovi, ali niso »beli premog« za mline, tovarne, elektrarne z neizčrpno silo in pogonom?

Ogenj! »Slavíte Gospoda sonce in luna, slavíte Gospoda zvezde nebesne... Slavíte Gospoda svetloba in tema« (Dan 13, 62. 63. 72). Svetloba, luč, ogenj, kaj so prav za prav? Vali, majhni deli etra, majhni deli ozračja, ki se trepetajoč s silno hitrostjo premikajo? Kdo pač ve? Svetloba, ta prva stvaritev božja, je čudo lepa, res žareča skrivnost, ki je ne bomo nikdar popolnoma domeli. Morali bi gledati — če bi bilo to mogoče — prav od blizu v sonce, kjer se vse v svetlobi s svetlobo oblikuje, kjer se vodometi, reke svetlobe dvigajo, padajo z brzino, ki si jo ne moremo predstavljati (Bettek). Vemo, kaj pomeni za zemljo sonce, to odelo božje (Ps 104, 2), delo Onega, ki se imenuje Oče luči in prebiva v nedostopni luči. Kako dolga je pot, ki jo napravijo sončni žarki od sonca do zemlje, pa imajo tako moč, da vse rastline na zemlji zelené, cveto in prinašajo seme, sad! Brez sonca bi ne videli svetá, brez sonca bi naše oko ne bilo premakljivi, gibčni, čudo natančno delujoč fotografski aparat. Brez sonca bi ne bilo topline na zemlji, brez sonca bi ne bilo krogotoka vodá. Ko bi sonce odpovedalo, bi temperatura na zemlji padla na 40 do 50 stopinj pod ničlo. Vprašajmo se — da se spomnimo tudi prelepe simbolike luči in svetlobe — ali smo otroci luči, ali smo otroci teme?

Zrak, ozračje! Tudi ta stvaritev božja je skrivnostna! Obdajajoč našo zemljo v višini nekaj sto kilometrov je zemlji topli plašč, da toplina z zemlje ne prehaja v vsemirje. Ima pa lastnost, da propušča svetlobne in gorkotne žarke. In obenem je zemlji v ohrambo. Pravijo, da pade na zemljo vsak dan do 400 milijonov meteorov. V ozračju premnogi teh kamnov zgore, drugi se v njem razlete, le malo jih dospe na zemljo. Ozračje je življenje. Brez kisika, ki je del zraka, ni mogoče živeti ne človeku ne živali. In čudno je, da ta kisik za človeka in živali proizvajajo rastline. Te razkroje strupeno ogljenčevo kislino v ogljik, ki ga same uporabijo, in pa v kisik za človeka in živali. Zrak sodeluje tudi že pri omenjenem krogotoku vodá. V parnih mehurčkih se razširi, mehurčki se dvigajo, zgoščajo se v oblakih. Neki zvezdoslovec je izračunal: če bi stali vsi ljudje, stari in mladi, ob morju in vsi neprestano zajemali vodo, bi potrebovali 70.000 let, da bi zajeli toliko vode, kolikor je dvigne sonce tiho, neopazno v enem letu. Tudi zrak, kakor voda, svetloba in zemlja, priča, kako je velik in moder On, ki »zemlje vetrove iz svojih shramb« (Ps 134, 7).

Kajne, mojstrovina božja je naš dom, naša zemlja? Stavbenik neskončnega uma in moči jo je sezidal. Russel Wallace meni celó, da je zemlja od vseh svetov najbolj oblagodarjena. V primeri z drugimi nebesnimi telesi je sicer majhna in neznaatna, pa je v njih središču in ima edinstveno, prvenstveno stališče. Samo ona da je sposobna, da je sprejela življenje vase in da to živ-

Živi s Cerkvijo!

3. april

TIHA NEDELJA

Evangelij sv. Jan. 8, 46—59. — »Jaz ne iščem svoje časti. Ako bi jaz častil sam sebe, bi moja čast ne bila nič. Moj Oče je, ki me časti.« Jezus vrača vso čast, ki mu jo izkazujejo ljudje, svojemu Očetu. Bog Oče pa poviša Jezusa ob vsakem njegovem prostovoljnem ponižanju: ko leži v revnem hlevčku, mu angeli pojo slavo, pri krstu se odpre nebo in Oče ga prizna za ljubljenega sina, ob Jezusovi smrti se zgrozi priroda in očita Judom umor Boga.

8. april

MARIJA SEDEM ŽALOSTI

Evangelij sv. Jan. 11, 47—54. — Trpljenje Marijino presega trpljenje vseh mučencev. Zato jo imenujemo Kraljico mučencev. Sv. Cerkev obhaja dvakrat na leto praznik žalostne Matere božje, kot bi nas hotela s tem opozoriti na velikost Marijinega trpljenja.

10. april

CVETNA NEDELJA

Pasijon sv. Mat. 26, 1—75; 27, 1—66. — »Ne boj se, hči sionska, glej, tvoj Kralj prihaja...« Zveličarjev prihod je milost. Značilno za božjo milost pa je, da tibo in skoraj neopaženo prihaja v duše. Jezusovo kraljestvo »ni od tega svetá«. Lahko smo največji v njegovem kraljestvu, ne da bi zavzemali odlična mesta ali s čimerkoli vzbujali pozornost. Kristusovo kraljestvo je predvsem kraljestvo ljubezni.

14. april

VELIKI ČETRTEK

Evangelij sv. Jan. 13, 1—15. — Preden je šel Jezus v trpljenje, je pri zadnji večerji postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa.

»Kakor je mene ljubil Oče, sem tudi jaz vas ljubil; ostanite v moji ljubezni. To je moja zapoved, da se ljubite med seboj. Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas. Ker niste od sveta, zato vas svet sovraži. Ali zaupajte, jaz sem svet premagal.«

15. april

VELIKI PETEK

Pasijon sv. Jan. 18, 1—40; 19, 1—42. — »Ko bom povišan na križ, bom vse pritegnil nase. — Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo dá življenje za svoje prijatelje. — Jaz sem prava vinska trta. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu; zakaj brez mene ne morete nič storiti.«

17. april

VELIKA NOČ

Evangelij sv. Marka 16, 1—7. — Gospodovo vstajenje od mrtvih je največji vseh čudežev. Velika noč je praznik zmage in praznik čistih radosti, ki ne poznajo mejá. Brezverci ne poznajo upov polnega blaženstva, ki ga pričara praznik vstajenja v naše duše. Veliko noč je treba s celim katoliškim srcem doživeti... »Aleluja!« S to besedo dajemo duška globoki sreči, ki izvira iz dejstva, da je Kristus vstal, ter iz upa-

(Nadaljevanje s 1. strani.)

srce, če pomislim na resnico? Bog je...«

Vidim jo ob luči, ko se poslavlja od Sina. Zadnjikrat ga ima zase, v nazareškem miru, v zatišju ljubezni in sreče. Sedaj odhaja tja... Sedaj se pogreza tridesetletna prelest v morje greha, da ga popije. Mati se mora posloviti. Mora... Pred njim stoji, in tisto, kar je v njenem srcu, ni več človeška muka. »Sedaj odhajaš, moj Sin. Ko Te bom zopet smela vzeti v svoje naročje...«

In potem vse tisto. Strašni lok, v katerem je napeto njeno ubogo materino srce, brez milosti smrti —

nja, da bomo zavoljo njegovih zaslug vstali tudi mi. Mera našega vdanega trpljenja, naših žrtev iz ljubezni — je hkrati mera naše večne velikonočne radosti v Bogu.

18. april VELIKONOČNI PONEDELJEK

Evangelij sv. Luka 24, 13—35. — »Ali ni bilo najino srce goreče v nama, ko je nama po poti govoril in razlagal pisma?« Morda preklečimo dolge ure ob tabernakljih, poslušamo pridige in prejemo Gospoda v Evharišiji, pa so naše oči ko zastirte in naše srce se ne ogreje. Nič za to! Pazimo samo, da bo naša volja vsekdar v Boga usmerjena. Imamo le kratek čas zemškega življenja, ko moremo živeti iz vere. »Moj pravični živi iz vere.«

20. april SV. NEŽA MONTEPULCIJANSKA DEV. † 1317

Kot hči bogatih staršev je vstopila v dominikanski samostan, kjer je nenavadno spokorno živela. Od svojega 15. leta se je postila ob kruhu in vodi. Z obličja svetnice je odsevala skromnost in angelska nedolžnost v toliki meri, da je že pogled nanjo vzbujal ljubezen do svete čistosti.

24. april BELA NEDELJA

Evangelij sv. Jan. 20, 19—31. — Danes je spominski dan vzpostavitve zakramenta svete pokore.

Evangelij pripoveduje o apostolu Tomažu, ki ga je nevera privedla v najozji stik s Kristusom: smel je roko položiti v božje Sree. Čudno: trma mu je bila pot k toliki milosti. Neskončno usmiljeni Jezus še do danes ni spremenil svojega načina. Iz najtrdovratnejših grešnikov dela svetnike...

26. april. MATI BOŽJA DOBREGA SVĚTA

Papež Pij VI. je vpeljal ta praznik. Čudodelno podobo so prvotno častili v Skadru. Ko so l. 1466 zavzeli Turki mesto, je slika izginila. Legenda pripoveduje, da je obdana z mavrico plavala v Italijo. Dne 25. avgusta 1467 se je naselila v cerkvi avguštincev v Genazzano pri Rimu, kjer jo še sedaj časte pod navedenim naslovom.

28. april BL. LUDOVİK MARIJA GRIGNON, misijonar, † 1716

Bil je plemenitega, a obubožanega rodu. Rodil se je v Rennesu. Kot duhovnik se je zelo mrtvičil. Ves se je posvetil misijonom. Z velikim uspehom se je boril proti janzenizmom. Z apostolsko gorečnostjo je razširjal pravo pobožnost do Marije. Iz ljubezni je postal Marijin in Jezusov suženj.

30. april SV. KATARINA SIENSKA, DEV. † 1380

Šele 7 let stara je naredila zaobljubo devišta. Njena nečimrna mati je želela, da bi se njena lepa hčerka lišpala. Katarino pa je mikala le ena vrednota: svetost. Kot tretjerednica sv. Dominika je živela zelo spokorno. Veliko je molila in trpela za spreobrnjenje grešnikov. Na njeno prigovarjanje se je vrnil papež Gregor XI. iz Avignona v Rim.

— dokler ga ne vzame spet v svoje naročje: raztepenega, razmesarjenega, onečaščenega — svojega lepega Sina. Svojega Sina... Gojila in ljubila ga je, negovala, sedaj pa so ji ga vrnili umorjenega. Umorjenega...

Božja Mati!

Neizrekljivo je vse, kar si morala prestati in storiti, ker si bila Kristusova Mati. Zato je neizrekljiva tudi blaženost, ki jo uživaš ob svojem Sinu. In če mi srce drhti, ko Te vidim z mrtvim Sinom v naročju, mi drhti še bolj, če pomislim na Tvojo blaženost.

Božja Mati! En sam utrinek Tvoje velike blaženosti bi do kraja napolnil moje srce. Ali mi ga daš? a-a

ljenje vzdržuje. Samo na nji da živi človek. Zakaj? Tako Russel Wallace. Ali je to res? In zakaj? To vé samo Bog. To je skrivnost Njegove svete volje. In ali se ne spodobi ta odlika za naš dom, ki si ga je izbral za bivališče Sin božji, ko se je učlovečil, da bi ga, ker je bil onečaščen, spet posvetil in odrešil? Paschal je dejal, da je en sam čin krščanske ljubezni več vreden kot vsi nebesni svetovi.

V materino naročje

Resnična zgodba iz dekliškega življenja. — M. Š.

»V tej zapuščenosti in negotovosti je bila edina uteha žalostna Mati božja. Kadar sem zrla v njeno milo, s solzami orošeno obličje, mi je bilo, kot da mi oživlja razdvojeno srce hladilni balzam. Ona je bila tista svetla zvezda, ki je vodila barčico mojega življenja proti varnemu pristanišču, ko se je zgrnila nad menoj viharna noč dvomov in bridkosti.«

»Metka! Ti, da si iskala pomoči pri Materi božji!« sem se začudila. »Potem pa le nisi bila prava brezverka.«

Metka se je nasmehnila.

»Kje pa si zvedela za Marijo, saj je protestantje ne časte?« sem pozvedovala dalje.

»Imeli smo staro služkinjo Jerico, dobro, zvesto dušo. Služila je še pri starših mojega očeta. V njenem varstvu so rasli otroci, ki jim je bila ko druga mati. Moj oče je bil njen poseben miljenček. Ko si je pozneje zgradil lasten dom, je vzel Jerico k sebi. Dasi jo je v srce bolela njegova verska mlačnost, ki je pozneje zašel vanjo, se je vendar z veseljem odzvala njegovemu vabilu. Upala je namreč, da ga bo privedla zopet na pravo pot. Pa kako se je ubožica motila! Kakor je sicer spoštoval in cenil njeno vdanost, tako je bil v tej stvari docela nedostopen. Tudi ji je prepovedal, da bi poučevala o veri mojega brata Janka in mene.

Rada sem imela našo Jerico. Bilo mi je kakih deset let, ko sem nekega deževnega popoldne sedela v njeni skromni sobici. Jerica je krpala perilo, jaz pa sem jo po otroški navadi nadlegovala s kopico radovednih vprašanj. Tedaj pa mi je nenadoma obvisel pogled na barvasti sličici, ki je visela ob Jeričini postelji in je predstavljala deviškonežno mlado ženo. »Kdo pa je ta lepa gospa, ki jo imate tu?« sem sredi stavka prekinila Jerico.

»To je Marija, božja Mati,« me je poučila.

»A zakaj je tako žalostna in kar sedem mečev ji tiči v sru?« sem silila dalje vanjo.

»Zato, moja ljuba Metka, ker so ji hudobneži ugrabili edinega Sina in ga pribili na križ. Le pomisli, kako bi jokala in žalovala tvoja mamica in očka, če bi se tebi primerilo kaj hudega!«

V živo so me zadele Jeričine besede in čuteče otroško srce je zaželelo, da bi potolažila to lepo, a tako nesrečno gospo.

»Kje pa stanuje gospa Marija?«

»V nebesih.«

»V nebesih? Moj očka pravi, da nebes sploh ni, da je to le lepa pravljica, kakor tista o deveti deželi,« sem zavrnila Jerico. Ta pa je samo globoko vzdihnila in ni nič odvrnila.

Slovesen molk je zavladal v mračni kamrici. Še vedno je počival moj pogled na prelepi gospé. Zdelo se mi je, da prodira pogled njenih žalostnih oči v najskritejše koticke srca. Bil je to tisti veliki trenutek, ko se je sklonila deviška božja Mati k majhni zemski stvari in jo vzela v svoje varstvo.

»Metka, kaj ti je Marijina slika zelo všeč?« me je iz blaženega zamaknjenja predramil Jeričin glas.

»Ah, vi si sploh ne morete misliti, kako zelo,« sem šepetaje odvrnila.

»Ti jo pa podarim, no, samo da boš lepo ravnala z njo,« se je odločila dobra ženica.

»Ali res, Jerica? O, to je prelepo od vas!« sem vzkliknila v eni sapi in jo burno objela. Šele danes morem prav umeti, kako velika žrtev je bil ta dar za Jerico.

In tako je postala sličica žalostne Matere božje moja lastnina. Uvrstila sem jo v zbirko umetniških razglednic, ki sem jih imela takrat že lepo število. In tako se je zgodilo, da sem na Marijo polagoma pozabila. Šele trpljenje mi je zopet osvežilo spomin nanjo. (Dalje.)

Vesele in blagoslovljene velikonočne praznike!

Prihodnja številka »Naše Zvezde« bo izšla dne 1. maja

Mara

Vrt pa je pravcata mojstrovina, po starem italijanskem načinu razdeljen v terase, ki se grmadijo nad jezerom in od povsod nudijo razgled na ves čudoviti svet. Tudi tu rasto oranže, citrone, cedre, magnolije, lovor, kafra, pluta, pinije, oleandri, oljke. Povrh še votline s školjkami, polne kipov, z vazami okrašena stopnišča, ki jih slikovito in skladno poživljajo kraljevski beli pavi, vsakovrstne vodne krnice, kjer strašijo majhni, okroglični morski bogovi — skratka, vaša Mara je imela dosti gledanja, strmenja in navduševanja. In prilike ni zamudila, verjemite mi!

Nad vsem tem pa sonce! Zopet je namreč toplo posijalo, kakor da nikoli ni bilo nobene spremembe. O mati, kako lep je svet! Ali ljudje sploh kdaj jasno premislimo, kolikšen dar božji je že samo življenje? In se Bogu zahvaljujemo s svojo rastjo in uspevanjem, kakor to dela narava, drevo, grm, cvetlica? In smo vendar dobili še vse lepši delež od njih — razumevanje, zavestno uživanje, duha, ki more pojmiti, kaj smo prejeli!

Kako je vse to prišlo nadme, mama in fantje, sama ne vem — oprostite svoji neumni Mari! Le nikar tako debelo ne glejta, pa usta zaprta, Saška in Petriček! Saj sem že spet vaša prejšnja Mara, ki jo poznate in majčkeno radi imate, ali ne? In ti, Drago, se s svojih filozofskih višav tudi nikar tako prezirno ne zmrduj in pazi, da ne boš doktorju pravil, kako Mara pisari verze namesto pametnih pisem! Moja mama me razume; nji nič ne razlagam.

Naposled smo bili s svojima »rešenecema« vred spet v čolnu, v slovo pomahali Isoli Belli in krenili proti Stresi. Leži nasproti Pallanzi in je prav tako lepa. V našem čolnu je bilo še precej mokro; tu namreč »tempesta« ni izginila brez sledov kakor na modrozlatem nebu.

»Vodo imam rajši v kozarcu in v jezeru ko v svojih škornjih,« se je mrko oglašil naš mali nemški doktor.

»Ali so strgani?« vpraša Asta resno.

»Kaj še! Pri paketni pošti, kakor se je milostna gospodična izvolila točno izraziti, mi je najbrž planila vanje precejšnja količina vode. Moj desni čevelj se je očitno pretvoril v akvarij.«

»Zelo zanimivo,« suho pripomni Asta, »jaz sem na močerade in salamandre vsa neumna.«

»Hvala!!!«

Vsi smo se smejali, mali doktor pa se je samo bolestno prizanesljivo nasmilil.

Njegov prijatelj in tovariš, ki je bil za glavo višji, ga je prijateljsko udaril po rami. »Iz tega nastane kvečjemu nahod, mali moj! Medicincu prava malenkost!«

»Kaj, malenkost?« je zastokal doktor. In že je začel tako hitro kihati, kakor še nikoli nisem slišala. Prestraše-

ni smo se vsi odmaknili, razen njegovega prijatelja, ki je junaško vztrajal in začel kihanje s pestmi nabijati med lopaticama, da je kar bobnelo.

»Slišite, saj vendar ne mislite, da je boben?« je prva prišla do besede Asta, medtem ko smo vsi drugi nepremično strmeli.

»Podedovano, domače zdravilo!« Toliko je mogel pojasniti obdelovani med dvema viharjema kihanja; njegov zatiralec pa se še ni zmenil za drugo ko za svoje rokodelstvo.

Kihanje je na srečo prenehalo; bobnar je svoje napore jel vršiti počasneje in jih nazadnje ustavil. Trpin je prišel spet do besede.

»Nahod je podedovana bolezen v naši družini; samo če hitro ogreješ mesto med lopaticama, ga baje včasih ustavi. Že moj ded je to priporočal. V naši družini je to domače zdravljenje. Tudi svojim bolnikom priporočam ta postopek. In moji prijatelji mi vedno znajo pomagati.«

»Smem prositi za Vaš naslov? Ako so tudi ostala Vaša zdravila tako poceni in pripravna, kakor je tole, potem se res izplača, imeti Vas za zdravnika. Babica bo za to gotovo vsa navdušena,« ga je dražila Asta in ga posmehljivo pogledala.

»Tudi jaz si bom štel v veliko čast!« Mali doktor se je poklonil z neskončno resnobo.

Tako smo prišli v Streso, ki je tako mestece kakor druga: orjaški hoteli in vile s čudovitimi vrtovi. Dottore Morotti pa je predlagal:

»Ali ne bi hoteli peš v Baveno? Po mokri vožnji nam bo vsem koristilo. Pot gre ob jezeru, ves čas ob vilah in vrtovih. Daleč pa tudi ni.«

Kajpada smo bili vsi za to. In ni nam bilo žal, ker pot je bila res lepa. Pa ne bojte se, fantje, ne bom je opisovala!

V Baveno je nebo zopet postalo oblačno. V hotelu smo pili čaj. Rahla godba na lok nas je milo uspavala, ko je hipoma veter potegnil s krepkim sunkom, da smo prestrašeni planili pokonci. Kaj zoprni gost, ki ga tu niso bili vajeni.

»Pohiteti moramo, sicer bomo doživeli prejšnjo vožnjo v novi izdaji.« Dottore Morotti je že bil pri vratih ves resen. Asesor Wohlfahrt je skozi vrt zdiraljal proti pristanu. Naš zasidrani čoln je že veselo plesal.

»O gorje, zdi se mi, da bo to pomnožena in izboljšana izdaja,« je rekla Asta. In zdaj smo dirjali vsi.

»To pot moram zoper paketno pošto ugovarjati,« je pihal mali doktor. »Moj škorenj se je komaj posušil.«

»Saj lahko pride zdaj drugi na vrsto,« je tolažila Asta. »Razlika mika.«

Vaša Mara pa se za šalo ni mogla nič kaj ogreti. Čim bliže je bila čolnu, tem počasneje je stopala. Vsi drugi so bili že v čolnu.

»Hitro, hitro, gospodična Faller! Nobene minute ne smete izgubiti!« je klical doktor Morotti ves nestrpen. Čolnar je divje mahal z rokami, vrtel oči in stiskal pesti. Mara je prišla do čolna — tu pa, mama in fantje, je prišlo nekaj posebnega!

Mesto da bi stopila v čoln, kamor jo je čolnar pravkar hotel spraviti s krep-

kim prijemom — se je na vso moč branila! Nenadoma se je zrušila na breg, si z rokami zakrila obraz in zaihtela kakor dete, ki se boji teme: »Ne morem, ne morem — umrla bi od groze. Mama, mama!«

Da, prav to je storila vaša Mara! Ni ne videla ne slišala, samo ihtela je. Tvoja Mara, mamica!

In tedaj je nekdo stopil k nji — kdo, ni videla, ker se je sramovala pogledati. Dottore Morotti je kakor brez moči v čolnu nekaj klical, pa ga nisem razumela, tako močno je pihal veter in vikali vsi ostali. Nato so se glasovi oddaljivali; gotovo je bil čoln precej daleč. Kar naprej so nekaj vpili, kar se je glasilo kakor Gravelo ali nekaj podobnega.

»Gravelotte?« je premišljevala vaša Mara. »Kaj ima s tem opraviti? Pač, poraz Francozov tamkaj ni mogel biti sramotnejši od Marinega v Baveno. Joj, mama!«

Tedaj se je nekdo oglašil, ki mu je bilo slišati, da se komaj zdržuje smeha: »Zdaj pa vizir dol, milostna gospodična! Dva trpina, deljeno zlo!«

Vaša Mara je govornika ošinila s koncem očesa, da bi videla, s kom naj zlo deli. In stal je pred njo asesor Wohlfahrt, svež in vesel, zanesljiv in zaupljiv, kajpada malce posmehljiv, a vendar dobrovoljen.

Mara je torej vizir spustila, to se pravi, vzela je roke od obraza proč.

»Prav za prav me je grozno sram, gospod asesor. Kako naj se Vam zahvalim?«

»Čemu neki,« se je veselo zasmejal. »Sam sem vesel, da mi ni treba z drugimi na vetrovno in mokro vožnjo. Se prav dobrodošel izgovor mi je, da sem se mogel izmazati in milostno gospodično lahko spremljam. Če kdo, se moram jaz zahvaljevati.«

Morda je tako govoril le iz obzirnosti. Le nikar se ne zmrduj, Drago moj, saj moškega spola ne sumničim.

»Kaj pa sedaj?«

»To moram še pozvedeti; kar so iz čolna vse križem vpili, mi nič ne pomaga. Premalo poznam prometne zveze.«

»Jaz tudi; a kaj ima Gravelotte pri tem?«

»Gravellona, milostna gospodična! Tako je ime bližnji železniški postaji.«

(Dalje.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:
po pošti za dijakinje 8 Din
za nedijakinje 15 Din
posamezna (ločena številka)
po znižani ceni za dijakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).